

Dobai Péter

FEGYVERTELEN

A depresszió... egyszer tombol, máskor hevertet,
 díványom körül hiába vannak ott a könyvek – – –
 Diffúz aggály. Liftelő gyomor. Szorongás. Stressz.
 (Már-már mintha amerikai entellektüel volnék.
 És köröznének fölöttem, mint a döggesejük, a pszichiáterek.)
 Sőt: pánik. Mintha a Rubiconon kellene átlépnem,
 holott lakásomat is alig hagyom el. Zárt szalugáterek.
 Fekszem hanyatt, mint Oblomov. Fejemben csapongó tervek.
 Néha sokáig nézegetek régi, réges-régi fényképeket,
 és elszenvedem, hogy a fakult fényképarcok mind idegenek,
 mint anyám, szenvtelenül visszaneznek.
 Semmi kedélyem, hogy uszodába, szaunába menjek,
 hogy nézzem, elnézzem a tempózó, szép nőket – – –
 – – – A gyógyszerek – tabletták, cseppek – nem segítenek,
 a vodka-sorozatok csak átmenetileg oldják
 a jeges, fagyasztó, máskor forró, verejtékes feszültséget.
 Halálos félelemmel társuló függésbe feszítenek.
 Ijeszt a postás, amikor hozza a leveleket...
 (Jó, ha három-négy nap után bontom ki a borítékokat, hiába expressz...)
 Rémit a rádió, a televízió, amikor bemondják a híreket,
 a várható időjárást, a katasztrófák sorozatát – noha részvétlen maradok.
 Idegesít a telefon, akárki hívjon is,
 akárhová, mondjuk koncertre vagy kiállításra,
 vagy csak egy Duna-parti sétára, hogy Pestről nézzük Budát – – –
 „Sétál” ellenben, sőt, *bolyong* emlékezetem
 soha-meg-nem-valósult lehetőségeken,
 miközben aznapi „teendőimet”, „intéznivalóimat”
 szinte ütközetnek érzem: *fegyvertelen*.
 Néha szeretnék én magam fegyverré válni
 – a célpontot: magamat eltalálni –,
 ilyenkor a „*sors mint esély*”, a holnap,
 a holnapután szinte derűs, idilli életképei
 már-már csak néznivaló csendéletnek tűnnek,
 de a kíváncsi TÚLÉLÉST rafináltan ajzó, távoli illúziók,
 a létezés erőszakos reményei
 hirtelen „közbeszólnak”:
*szerezd magad, még egy utolsó méltóság
 szégyenével.*
 Bátran és bölcsen lásd be:
 szomorú személyed hiányát
 a gépesített, automatizált nagyvilág aligha veszi észre.